

HEREON

Heranovo vědomí bloudilo nicotnou tichou tmou.

Snažil se pochopit, proč ji vnímá tak bytostně a kde se to vlastně ocitnul. Zemřel, nebo opět jen sní a brzy bude probuzen mrazivými dotyky nehostinných hor? Byla snad ukončena trýzeň, která pro něj byla přichystána, milosrdenstvím, které si nezasloužil?

Byl zmaten, a možná proto se rozhlížel kolem ve snaze najít bílé světlo, o němž vyprávěli ti, kdož přežili vlastní smrt. Oslnivou září vedoucí do síní milosrdné bohyně Alanes.

Nic podobného ale nespasil.

Jak by i mohl. On, na jehož rukou spočinula krev tolika nevinných. I nyní vzpomenu na mnoho mrtvých, ale tváře, které očekával, se neobjevily. S obavou pohlédl dolů pod sebe, do hluboké temnoty, o níž mnozí mluví jako o místě zatracení a věčného utrpení, místě, v němž každý zaplatí za veškeré příkoří a zlo spáchané za svého života.

S obavou sledoval temnotu pod sebou, než jej vyrušily vzdálené zvuky.

Neumřel, ale nic z toho, co slyšel, nemělo pranic společného se sněhovou vánicí ani s marnými výkřiky jeho vězňů. Soustředil se a začal rozpoznávat štetění i zpěv drobného ptactva nebo sotva postřehnutelné zvuky hmyzu. Temnota před ním se rozvlnila a po chvíli zmizela jako mlžný opar.

Spatřil rozkvetlou letní zahradu, jejíž nevyslovitelnou krásu umocňovaly rudé paprsky zapadajícího slunce.

Rozhlížel se kolem sebe s údivem nad tímto místem, daleko přesahujícím jeho představy. Neměl nejmenší tušení, že může existovat něco tak úchvatného a nádherného.

Učinil pohyb a teprve nyní si uvědomil, že má opět své tělo. Bez oděvu i bez pout zarývajících se mu hluboko do kůže, bez masky nedovolující mu otevřít ústa. Zmaten si přejížděl po zápěstí, jež nenesla žádné známky otlačenin ani omrzlin.

„Vítám tě,“ ozval se libý hlas.

V překvapení pozvedl hlavu, aby spatřil mladou dívku, jejíž nahotu z části zahalovaly prameny dlouhých zlatavých vlasů, dosahujících až k zemi. Omámen její nádherou, nebyl schopen nadechnutí, natož slov, kterými by stejně nedokázal popsat nynější pocity.

„Tvé tušení je správné, Hereone,“ pronesla dívka, aniž by pohnula rty, a na její tváři se objevil úsměv. „Jsem Alanes. Bohyně tohoto a mnoha dalších světů,“ dodala a přistoupila blíž.

„Své myšlenky přede mnou neskryješ, Hereone. Znáš je stejně dobře jako tvé činy, za které jsi mne prosil o odpuštění. A pokud se uleví tvému svědomí, bylo ti odpuštěno,“ pronesla bohyně a opět se mírně usmála.

Heran sledoval záři jejích očí a přemýšlel, proč jej oslovuje tím podivným jménem, které nikdy předtím neslyšel. Znenadání jím projel příval slastného tepla a on pochopil. Ano, byla jeho bohyně a tento marný život, který vedl, nebyl jediným. Jeho vědomí se probudilo a on vzpomenu na desítky předchozích životů, které prožil a které si nikdy jako znovuzrozený nepamatoval. Vzpomenu i na své pravé jméno. Jedinečné jméno své Duše, které dostal právě od své bohyně Alanes. Na jméno, kterým jej oslovují v městě Duší, Hereon.

„Cítím, že se ti ulevilo. Přesto jsi stále ovládán žalem nad smrtí Selun a svého nenarozeného potomka. Ani pro ně se nemusíš více trápit, neboť i jejich duše našly pokoje, tak jako mnohé ostatní, které si zasloužily mou náklonnost,“ pronesla bohyně a pokynula rukou.

Před Hereonem se utvořil obraz rozlehlého města, plného rušných ulic, vzkvétajících v zlatavé sluneční záři. Sledoval spleť jednotlivých míst a pomalu si začal vzpomínat. Znal je, tak jako je zná každá duše.

„Ano, město Duší,“ pronesla, když pohlédla Hereonovi do očí. „Zde bude přebývat tak dlouho, než se opět zrodí jako smrtelná bytost v některém z mých světů,“ dodala bohyně a stáhla ruku zpět, s čímž zmizel i obraz.

„Tobě však nabízím jiný osud, Hereone,“ pronesla Alanes, když k němu přistoupila blíže.

Sledoval její zlaté oči, jemnost jejích líc i krásu zlatavých vlasů vlínících se ve větru a mnohem více, za což se styděl.

„Posledním soubojem jsi prokázal, že jsi hoden vstoupit do mých služeb,“ dodala a opět se na její tváři objevil nepatrný úsměv.

„Správně, souboj se Samarem, válečníkem gurundských horalů,“ přikývla Alanes, když zahlédla Heranovy myšlenky. „Mým chráněncem,“ dodala po chvíli. „Mohl jsi ho zabít, Hereone, ale neudělal jsi to. Proč?“

„Vy to víte, Paní,“ odvětil Hereon, neboť cítil její přítomnost ve své mysli.

„Ano, vím,“ přiznala Alanes, „nebyl tvým nepřítelem. Byl někým, kdo pouze bránil své území. Byl jsi to právě ty, kdo se cítil jako vetřelec. Jako někdo, kdo vstoupil bez pozvání do cizího domu. Nabyl jsi přesvědčení, že on je v právu. Proto jsi ho nezabil, byť měl na svědomí mnoho tvých přátel. Kdyby to bylo obráceně a on byl vetřelcem, neváhal bys ani okamžik.“

„Neváhal,“ přiznal Hereon se studem.

„Mnoho mužů je silných, ale rozvahu u nich hledat nelze. Ty jsi však prozřel, byť za cenu, na kterou nikdy nezapomeneš. Krev, kterou neseš na rukou, vykoupila tvé svědomí ze slepoty, v níž jsi byl zahalen jako mnozí jiní. Oni však neprohlédnou, neboť jim k tomu chybí odvaha a kuráž. Slabost, kterou si s sebou nesou, je navždy ponechá v područí jejich vládce, ať už krále Amiby nebo kohokoliv jiného, kdo jich dokáže využít podobným způsobem,“ pronesla Alanes, stojící nyní jen jediný krok od Hereona.

Vnímá slabý vítr pohrávající si s jejími vlasy i podivnou vůni, nesoucí v sobě vše a zároveň nic, i ty oči, z nichž nešlo vyčíst více než pocit lásky, vzplanuvší již od první chvíle.

„To byl také ten skutečný důvod, proč zabili Selun a proč byl stejný osud přichystán i pro tebe,“ pokračovala Alanes. „Neboť jsi prozřel a stal ses nebezpečným.“

„Chtěli jsme jen odejít, nic víc,“ pronesl Hereon s lítostí, že neodešli ještě hlouběji do hor.

„Ano, vím,“ přikývla Alanes.

„Nic z toho se nemuselo stát,“ povzdechl si s vědomím své viny.

„Věř, že bys Aradonovu hněvu neunikl ani v nitru samotných hor. Některé věci se musí stát, aby mohly vzniknout další. To je život, Hereone, ale to ty víš. Nic není tak jednoduché, jak by se ti mohlo zdát. Vše má svůj smysl i účel. I tvá smrt bude mít vliv na životy jiných, stejně jako smrt těch stovek bezejmenných, které skolil tvůj meč, ovlivnil dění v celém království, především pak tebe samého.“

„Smrt? Takže jsem mrtvý?“

„Pro lidi tam dole ano. Mnozí budou věřit tomu, že jsi odešel daleko za hranice Amiby, ale v důsledku to bude stejné. Ty se však neohlížeš za minulostí, byť tvé činy si zasloužily mou pozornost. Minulost nezměníš. Můžeš nad ní pouze přemýšlet a snažit se poučit. Nyní přemýšlej o budoucnosti, kterou ti nabízím, a přemýšlej s rozmyslem. Jakmile vyřkneš svůj ortel, již nebudeš moci vzít své slovo zpět,“ odvětila Alanes.

„O jaké budoucnosti?“ zeptal se Hereon, jehož začala obklopovat bělostná záře.

Privíral oči před její silou, než rozpoznal ostré obrysy horského průsmyku. Sledoval prudkou vánici i povoz uvízlý v závějích.

„Ano, jsi to ty, Hereone,“ ozvalo se mu v hlavě, když shlížel k polonahému tělu s železnou maskou na tváři.

Nehýbal se stejně jako osm zmrzlých postav krčících se kolem a kůň, který vůz táhl. Věděl, že jeho vězňatelů bylo více, ale už mu bylo jedno, zda leží někde pod nánošem sněhu nebo se dokázali zachránit. Byl mrtvý, což si ostatně přál od chvíle, kdy spatřil Selunino bezvládné tělo.

„Tvé tělo nikdy nenaleznou ani těla tvých katů,“ vyrušila jej ze zamyšlení Alanes.

Hereon chvíli nechápal, co tím myslí, než zaslechl burácení a následně spatřil, jak povoz i s jeho tělem zasypává padající skála. Jeho tělo bylo pohřbeno kdesi v horách a tak tomu zůstane na věky.

„Mohu ti otevřít dveře do města Duší, kde vyčkáš nového zrození, neboť tvá duše je nesmrtelná jako duše každého jiného. To jsem mohla učinit rovnou, ale jsi zde, neboť ti nabízím více, než je osud ostatních. A nedoufej, že bys v mém městě našel Selun. Jakmile bys tam vstoupil, nepamatoval by sis nic z toho, co jsi činil jako smrtelník. Tvá duše bude oprostěna od všech vzpomínek a bude se radovat a těšit s každým dnem, kdy se jí přiblíží okamžik nového zrození. Zvaž tedy s rozvahou, zda vstoupíš do města Duší, nebo do mých služeb. Ta volba je pouze na tobě.“

„Nerozumím, Paní, co ode mne žádáte?“ přiznal Hereon.

„Žádám, aby ses stal mou vůlí a prodlouženou paží. Aby ses konal a bojoval dle mého úmyslu. Aby ses stal jedním z mých Vyvolených.“ Hereon sledoval její pohled a stále nechápal, že ona, bohyně, k níž každým dnem ubíral své myšlenky ve snaze dojít k odpuštění, jej žádá, byť by to bylo cokoliv. Vždyť ona by mohla přikázat a neváhal by jediný okamžik, aby mohl splnit její přání.

„Síla není tou skutečnou mocí,“ pronesla Alanes a on se opět zastýděl nad čitelností svých myšlenek.

„Ano, mohla bych ti to nařídít a vím, že bys uposlechl. Ale nebylo by to tvé rozhodnutí a ty bys časem pochyboval. Proto ti nabízím volbu. Svobodnou volbu a je jen na tobě, zda přijmeš tu odpovědnost nebo projdeš touto branou,“ dodala a vedle ní se zhmotnila bělostná brána, za níž spatřil zlatavé ulice věčného města Duší.

„Budu vaší vůlí i prodlouženou paží, má Paní,“ pronesl bez váhání.

Alanes se pousmála.

Věděl, že to nemusel říkat nahlas, aby rozpoznala, jak se rozhodl. Přesto čekal nějakou reakci. Možná nějaká slova, kterými by mu sdělila, zda si vybral dobře či nikoliv. Místo toho pocítil silící záři, která jej zcela oslepila.

* * *

Ztratil vědomí, nebo jen na okamžik usnul? Nevěděl. Přesto nějak cítil, že uběhl čas, možná mnoho času, o němž neměl žádné tušení. A i nyní to musel být sen, neboť necítil nic z toho, co bylo jeho tělem. Vnímá jen lehkost myšlenek plujících nekonečným prostorem, tak cizím, a přesto známým. Cítil všudypřítomný klid, jenž ho dokázal oprostít od všeho, co si dříve každým dnem vyčítal, především pak od vzpomínek na strašnou smrt jeho drahé Selun.

„Jsi připraven?“ zaslechl hlas bohyně Alanes.

„Ano, má Paní,“ odvětilo jeho vědomí a poté pouze přihlížel, jak oslnivá záře ustupuje čiré kráse hvězd.

Plul téměř nekonečným prostorem jako zbloudilá kometa a rozhlížel se po každé planetě i zářivých hvězdách, jež měly zcela jiné barvy i jas. Byť na hvězdy hledával velmi často, to co spatřoval nyní, se s pohledem na nebe z krajin svého domova nedalo srovnávat. Bylo to krásné a uchvatné, beroucí dech. Vše mu připadalo tak blízko, snad i na dosah, až jej ovládla závrať.

„Rozpletu a očistím tvou duši a opět ji přivedu k vědomí, bez slabostí a nedostatků, kterými lidé trpí,“ ozval se opět Alanesin hlas.

Hereon cítil dotek moci, vydán zcela její vůli, a jeho mysl opět začala ztrácet vědomí. Slábnula záře hvězd i svět okolních světů, než jej zcela pohltila tma.

Nevěděl, jak dlouho to trvalo, ale ihned pocítil, že se něco změnilo.

A nebylo to pouze jeho tělo, nyní mnohonásobně silnější a patrně i větší než kdykoliv dříve. Otevřel oči, kterým již nevalila oslnivá záře jeho Paní a které dokázaly prohlédnout daleko více, než doposud spatřil.

„Nyní jsi součástí mého bytí a já tvého,“ pronesla Alanes, kolem níž prolétaly malé okřídlené bytosti, hrající si s jejími vlasy.

Jak to, že je dříve neviděl a domníval se, že tak činí vítr? Jak to, že si nevšiml, že se dotýkají jejího nahého těla, tak krásného a dokonalého, až mu to bralo dech?

„Budu cítit vše, co učiníš. Tvou radost, zármutek i bolest. Vše co uděláš, tam budu s tebou. Získal jsi schopnosti, o kterých jsi doposud neměl nejmenší tušení a které se teprve budeš muset naučit ovládnout. Pro smrtelníky budeš polobohem, ale věř, že proto jsem tě nestvořila. Tvým hlavním úkolem bude bránit mé světy před cizími tvory s podobnými schopnostmi i srovnatelnou silou. Musíš se naučit ovládnout nezkrotnou moc magických větrů, rychlost svého letu a především zdokonalit obratnost boje, aby ses jim mohl postavit a uspět. Čeká tě dlouhá cesta, tak nezklam mou důvěru. Od tohoto okamžiku je vše, co se událo, zapomenutou minulostí. Už nejsi smrtelník se stovkami světských jmen. Už nejsi Heran, nejlepší válečník Amiby, ani Herdon, paladin královny z Urutu. Nyní jsi jeden z mých šampiónů. Byl jsi přetvořen, aby ses stal ostřím mé vůle a vykonavatelem mých přání. Od tohoto okamžiku budeš mít jen jediné jméno. Skutečné jméno tvé duše, povýšené nad mnohé ostatní. Na věky věků tě budou všichni nazývat Hereon.“

* * *

Uběhlo mnoho času a možná ještě více, neboť čas nebyl pro Hereona důležitým. Plul kolem něj, aniž by zaujal jeho pozornost, patřící zcela a výlučně bohyni Alanes.

Právě pro ni se učil ovládnout vrtošivé proudy magie i zdokonalit ovládání mocných mečů, které od ní dostal jako jeden z mnoha dalších darů. Učil se je používat v letu vzduchem, na dně hlubokých jezer i ve spalujícím žáru hvězd. Nikdy dříve by si nepomyslel, že bude

moci dýchat pod vodou nebo v temném prostoru mezi hvězdami. Neustále trénoval a občas vypomohl jiné šampiónce při plnění vůle jejich Paní.

Byl jediným mužem v Siních bohyně Alanes, což možná více než jeho samotného překvapovalo všechny ostatní. Nikdo nechápal, proč tam je a proč si jejich Paní vybrala jako šampiona některého z mužů, tak nedokonalých a omezených tvorů. Vždyť právě svět, ze kterého pocházel, byl jediným, kde vládli muži, ruku v ruce s násilím, válkami a smrtí. K tomuto obrazu utvořili dříve tak krásný svět, v němž nechtěli slyšet hlas Alanes, snažící se jim ukázat správnou cestu. Ani Hereon ji dříve neslyšel, než jej krev na jeho ruku donutila naslouchat a přemýšlet.

Možná proto zůstával na okraji uzavřené společnosti ostatních Vyvolených, bez porozumění k jejich hrátkám a podivným vrtolům. Byl jiný, ale možná právě proto byl zde. Sám o tom nepřemýšlel, neboť věděl, že jediný, kdo musí znát skutečný důvod jeho přítomnosti, je jeho Paní. A proto neplýtl čas ničím jiným než zdokonalováním svých nedostatků.

Obalen ohnivou clonou prováděl přesně mířené výpady a vždy se přesvědčil, zda oheň chrání celé jeho tělo tak, jak si představoval. Trvalo mu dlouho, než byl s tímto kouzlem spokojen, a nyní zjišťoval, co všechno magický oheň nepustí k němu samému. Chtěl pokračovat v dalším výpadu, ale pocítil vůli své Paní. Zasunul oba meče a sledoval bělostnou záři, jež se před ním zjevila.

„Nezklamal jsi mne, Hereone. Každým dnem jsi silnější,“ promluvila Alanes a on pocítil teplo hrdosti někde tam hluboko uvnitř. „Dokonce více, než jsem očekávala. A nyní přišel čas, na který čekáš.“

„Poslouchám, má Paní.“

„Za hranicemi mých světů se cosi děje. Vyslala jsem Daleu, aby zjistila více, ale nevrátila se a já cítím bolest, kterou trpí. Nevím přesně, kde je, což je podivné. Světy, ke kterým se vydala, patří mé sestře Iris, ale ta na mé volání neodpovídá. Cítím, jak Dalea každým dnem slábne, a co hůř, cítím, jak se jí zmocňuje cizí síla. Jakmile ji pohltnu, zjistí mnohé i o mně, o samotné podstatě mé esence, neboť i Dalea je součástí mého bytí stejně jako ty. Musíš ji nalézt, Hereone a přivést nazpět. Nemohu připustit, aby se jí zmocnil kdokoli jiný. Buď však opatrný. Nevím, co se Dalee stalo, ani jak se mohla ocitnout uvězněna daleko od mé moci.“

„Kde ji mám začít hledat, má Paní?“

„Posledním světem, kde jsem cítila její přítomnost, byl Adanis. Přenesu tě k místu, kde se nalézala naposledy, než se vydala za hranice mé říše,“ odvětila Alanes a Hereon kolem sebe pocítil podivný chlad mlhy.

Když se rozptýlila, spatřil, že stojí na vrcholku zasněžené hory.

„Zde mě žádala o povolení opustit mé světy. Nevím, kam přesně letěla, ale stále cítím její víru. Snad ti budu moci sdělit, zda letíš správným směrem. Pokud by ses ztratil a přestal cítit mou vůli, vrať se. Nemohu si dovolit přijít i o tebe.“

„Rozumím, má Paní.“

„Pokud bys měl problém dostat se nazpět k mým světům, vydej se na svět Chadon, nacházející se těsně za hranicí mé moci. Je to pustý hornatý svět s mnoha jezírky a tůňemi. Vyhledej jezírko, na jehož dně spatříš bělostné světlo. Jen oči mých šampiónů jej dokážou rozpoznat. Blahodárná moc mého jezírka tě ukryje a vrátí ti sílu. Jakmile usoudíš, že zvládneš další cestu, vrať se. Obávám se, že tě brzy budu potřebovat.“

„Přivedu Daleu, má Paní,“ odvětil Hereon a naposledy vzhlédl k bělostné postavě nahé Alanes.

„Přivedu ji.“

* * *

Hledal ji dlouho.

Už dávno ztratil spojení s Paní, a přesto to nevzdával. Cítil, že je někde blízko, jako by jeho podvědomí vnímalo její bolest i marné volání.

Podivné tušení a vnitřní vjemy jej přivedly na vyprahlý svět, kde na vrcholu ostrých skal nalezl rozlehlou černou pevnost, jejíž ostré věže směřovaly k rudému nebi. Neměl jistotu, ale přesto nějak cítil, že právě tam je i Dalea.

Několikrát se pokusil přivolat svou Paní, ale marně. Možná jej neslyšela a on zůstal sám tak, jak předpovídala. Přesto se nehodlal vrátit, jak jej žádala. Byl příliš blízko, aby se vzdal svého slova, které jí dal. Byl odhodlán udělat vše pro Daleinu záchranu, a teprve pokud zjistí, že to není v jeho silách, obrátí se k návratu.

Nyní se však rozlétl k pevnosti a sledoval každý její kout i záhyb hradeb a zvažoval, kudy se dostat dovnitř. Nakonec vylétl vysoko do oblak, aby ji měl jako na dlani.

Neměla žádných nádvoří ani centrální plochu. Od hradeb až ke středu stoupala vzhůru po strmých stěnách vysokých věží. Dvě nejvyšší pak tvořily samotný střed téměř neprostupné stavby. Nebyla vystavěna na obranu území před nájezdníky nebo jinými vládci, neboť na tomto světě nikdo živý nebyl. Byla zde pro něco jiného a možná i tato skutečnost Hereona utvrdila v tom, že právě za jejími zdmi nalezne Daleu.

Snesl se ke špičce věže a pomocí kouzla prostoupil dovnitř. Vznášel se u stropu a naslouchal. Nezaslechl jediný zvuk napovídající tomu, že by zde mohl být někdo jiný. Klesal hlouběji do pevnosti, až se ocitl u ochozu ohromného kruhu, pod nímž se rozprostíral střed pevnosti.

„Co to je?“ hlesl, když shlížel k rozměrné černé kouli lemuující na tři tucty dalších ochozů.

Prilétl ke stěně koule a prohlížel si plát podivného kovu, z něhož byla stvořena.

Oblétal ji, až nalezl jediný vstup, který do ní vedl. Byla to lávka vycházející ze středového ochozu a končící v otvoru podobnému vstupní bráně, jenž byl v kouli utvořen.

Vyvolal několik kouzel, ale ani jejich moc mu přítomnost někoho dalšího neodhalila. Prohlédl i okolí, aby se přesvědčil, že zde opravdu nikdo jiný není, než se snesl na lávku. Hleděl do středu koule, do naprosté tmy, kterou nedokázaly prohlédnout ani jeho oči, a přesto věděl, že právě tam se nachází Dalea.

Už to nebyl pouhý pocit, ale vědomost, neboť zcela jasně slyšel její sten a cítil bolest, o níž mluvila jeho Paní. Sledoval temnou hmotu s přesvědčením, že je to past, a přesto učinil krok vpřed. Byl už moc blízko, aby to vzdal. Musel se o to alespoň pokusit. Nemohl předstoupit před Paní a sdělit jí, že to ani nezkusil, neboť mu to strach nedovolil.

Učinil několik obezřetných kroků a ocitl se před branou.

Teprve až nyní si uvědomil, že nehleděl do nitra koule, ale na podivnou černou hmotu, kterou byla brána uzavřena. Dotkl se jí prstem, aby ucítil chlad černé lesklé kapaliny. Vytáhl prst, aniž by pocítil bolest nebo cosi jiného. Chvilí sledoval chvějící se povrch brány, než do ní strčil celou ruku.

Opět se nic nestalo.

Dovnitř ho to jistě vpustí, ale co až bude chtít odejít? Nyní však nad tím nehodlal přemýšlet. Dalea byla uvnitř a odtud jí nemohl nijak pomoci. Sebral veškerou odvahu a zanořil se do černé tekutiny.

Prostoupil tlustou chladivou placentou a ocítl se na druhé straně brány.

A právě nyní se potvrdily jeho domněnky, že se jednalo o jednocestnou bránu. Tam, kde se měla nacházet cesta nazpět, nebylo nic než neprostupná temná stěna.

Rozhlédl se podél hladkých stěn rozměrné koule. Ode dna se tyčil vysoký sloup, končící v samém nitru celé stavby. A právě na jeho vrcholu spatřil Daleu. Zbavena svých zbraní, zbroje i oděvu, nabodnutou na rozměrný hrot, omotanou trnitými šlahouny, jež ji neumožňovaly pohyb.

„Zde nemáš co pohledávat!“ ozval se ženský hlas ze samotného vrcholu koule.

Hereon pohlédl vzhůru do temnoty, kde spatřil podivného tvora.

Do té doby temná nehybná beztvářá masa se dala do pohybu a z jejího středu se rozvinul tucet dlouhých chapadel dosahujících až k samotnému středu koule. Byl to jakýsi hlavonožec, prazvláštní rozměrná chobotnice napřahující chapadla jeho směrem.

„Vydej mi Daleu!“ zvolal Hereon.

„Tak pro ni jsi přišel?“ rozesmála se bytost. „To tě Alanes obětovala zbytečně. Dalea již neexistuje,“ dodala daleko vážnějším tónem.

„Pak ti nic nebrání mi vydat to, co z ní zbylo,“ odvětil Hereon, neboť stále cítil její mysl.

„Měl bys mít starost spíš o svůj život,“ odvětila bytost s neutuchajícím smíchem.

Hereon opět sáhl na místo, kudy vstoupil, ale necítil nic jiného než chlad tvrdého kovu. Pronesl několik slov, ale ani kouzlo nedokázalo prolomit sílu těchto stěn.

„Vydej mi Daleu,“ zopakoval, když se v jeho rukou objevil jeden z jeho mečů.

„Viš proč Alanes neposlala na její záchranu některou ze svých šampiónek? Protože věděla, že nemohou uspět. A ztratit další oporu své moci si už nemohla dovolit,“ ozýval se pobavený ženský hlas.

„Přesně,“ odvětil Hereon, „právě proto jsem tu já,“ dodal a seslal k Dalee léčivé kouzlo.

„Tvé snažení je marné,“ pronesla bytost pevným hlasem. „Bylo velkou chybou vstoupit do těchto míst. Tady ti tvá bohyně nepomůže.“

„Slyšíš mě, Daleo?“ nevzdával to Hereon setrvávající v pohybu, kroužící kolem ní ve snaze vyhnout se dotěrným chapadlům.

„Neslyší tě,“ odvětila chobotnice.

„Slyším,“ ozvalo se Hereonovi v mysli.

„Musíš mi pomoci, sám tě osvobodit nedokážu.“

„Nemůžeš osvobodit mé tělo, na to už je příliš pozdě,“ zaslechl Daleu. „Zabij mne, Hereone!“

„To nemohu!“

„Musíš! Jen tak mě můžeš zachránit. Stále ještě vidím světlo Paní, ale mé tělo je mi překážkou. Probodni mi střed hrudi. Tam se učiním zranitelnou. Rozumíš, Hereone?“

„Rozumím,“ pochopil Hereon, že není jiného zbylí.

„Až mne zabiješ, uteč místem, na něž dopadne má krev. Dále si budeš muset pomoci sám,“ zaslechl naposledy ve své mysli slábnoucí hlas Dalei.

„Vím, že přemýšlíš jak ji pomoci, ale té už nepomůžeš. A sobě rovněž ne,“ rozmlouval hlavonožec, „takovou moc nemáš,“ dodal s neskrývaným výsměchem.

„Naše Paní na tebe čeká, Daleo!“ zvolal Hereon a vyrazil vpřed jako střela.

Hrot jeho ostří se rozzářil jasně bílým světlem, když pronikl do Daleiny hrudi. Okolní kůže vzplála a pohltila vše, co do té doby svíraly smrtící trny.

„Najdi cestu,“ hlesla Hereonova mysl při pohledu na mizející tělo uvolňující se z trnového vězení.

Poté poodlétl pryč, aby další ranou svého meče odrazil útok dotírajících chapadel.

„Cos to udělal?!“ křikla chobotnice zlostně.

„Osvobodil jsem ji,“ odvětil Hereon, jenž jako jediný mohl spatřit bělostné světlo Daley, opouštějící tělo a stoupající vzhůru.

„Za to zaplatíš!“ zahřměl zlostný hlas.

Hereon uhnul jednomu z chapadel a do druhého sekl mečem. Nepotřeboval světlo, aby dokázal bojovat. A nepotřeboval jej ani proto, aby věděl, že již zde nejsou sami.

„Flamen atrodus Nardon!“ pronesl a jeho tělo obklopila záře ohnivého štítu.

Slabé světlo ohně osvítilo jen nejbližší okolí.

Poodlétl z dosahu dlouhých chapadel a mečů dvou dalších tvorů létajících kolem něj.

„Odsud neutečeš, hlupáku!“ křikl rozměrný hlavonožec a pokusil se jej zachytit třemi chapadly.

Hereon sekl po nejbližším z nich a okolí ozářil bělostný svit ostří, když oddělilo část chapadla. Následně poodlétl do prostoru, kde jej žádné z chapadel nemohlo obtěžovat. Pocit prvotního úspěchu rychle vyprchal s pohledem na dorůstající část hlavonožcova těla.

„Mě nemůžeš porazit,“ odvětila chobotnice, přibližující se k němu po vnitřní stěně povrchu koule.

Hereon spíše než její rozměrné tělo sledoval tři další bytosti, které ho obklíčily. Tělem podobní lidem, s tvářemi temných netvorů, chráněni tmavě modrou zbrojí, kroužily kolem Hereona pomocí bělostných křídel.

„Odlož své meče, tvůj odpor je marný,“ odvětil jeden z nich.

Hereon mu neodpověděl a rozletěl se k nejbližšímu okřídlenci. Odrazil jeho útok a sekl jej do zápěstí. To stačilo, aby si udělal cestu a mohl poodlést na opačnou stranu, co nejdále od rozměrného hlavonožce, který se stále snažil dostat do jeho blízkosti. Tři bojovníci jej však opět obklíčili. Čekal nějaký útok, odvetu za drobný šrám, který způsobil jednomu z nich, ale nepřišlo nic. Pouze se vznášeli v dostatečné vzdálenosti od dosahu jeho mečů a vyčkávali.

Nepochyboval o tom, že čekají, až se k nim přiblíží hlavonožec.

Opět se rozletěl a chtěl prorazit stejným způsobem. Okřídlený bojovník však ustoupil a odrazil oba jeho útoky. Nedal mu možnost dostat se dále, natož prorazit jeho směrem a odlétnout do prázdného prostoru.

„Ten trik už ti podruhé nevyjde,“ pronesl jiný z okřídlelců.
Hereon se vzepřel a znovu záutočil na totožného bojovníka. Nebyla to snaha prorazit a poodletět o další kus dál. Byl to skutečný útok, jehož jediným cílem bylo vážně zranit, nebo dokonce zabít jednoho z těchto okřídlených tvorů, kteří ho měli zdržet a umožnit chobotnici uchopit ho rozměrnými chapadly. A Hereon nepochyboval o tom, že by to byl jeho konec.
S naprostou přesností a rozmyslem nepřestával v útoci, které jeho protivníka nakonec zcela ochromily, a on mu poslední ranou setnul hlavu.

„Ty nevíš, kde jsi, že?“ rozesmála se chobotnice. „Tvá Paní ti neřekla, kam tě to vyslala?“
Hereon nechápal, co tou otázkou myslí. Pravdou ale bylo, že neměl nejmenší ponětí o tomto místě.
Možná i chtěl odpovědět, když jeho pohled spočinul na válečníkovi, jemuž před okamžikem setnul hlavu a který nyní opět máchal křídly a stoupal vzhůru s hlavou pevně sedící na krku.

„Tady nemůžeš vyhrát, hlupáku,“ dodala chobotnice a z jejích napřažených chapadel vylétl proud modré oslnivé záře.
Mohutný náraz srazil Hereona ke stěně koule a ani jeho ohnivá ochrana nezabránila křechům, které vyvolaly jiskry namodralých záblesků, tančících po jeho kůži. Cítil bolest i tuhost svalů, omráčených elektrizujícím nábojem. Než se stačil vzpamatovat, pocítil stejnou bolest s dalším proudem namodralé záře, kterou k němu hlavonožec vyslal.

Byl opět obklíčen trojicí bojovníků vznášejících se kolem něj, spokojených a možná i šťastných z bezmoci, v níž se právě nacházel.

„Beliano Santro!“ křikl, když z chapadel přibližujícího se hlavonožce vytryskl další modrý paprsek.
V jediném okamžiku jeho tělo obalila bělostná zbroj vyzařující ostré světlo, které dokázalo modrou záři odrazit.

„Já se nevzdám!“ zvolal a opět záutočil na jednoho z bojovníků.
Nyní už však nebojoval proti jedinému. Poučení z výsledku posledního boje, přidali se všichni tři. Poletoval prostorem duté koule ve snaze vyhnout se jejím útokům a vzdálit se neúnavnému hlavonožci. Oba hroty jeho mečů se rozzářily pokaždé, když zasáhl některého z válečníků. Přesto ani on nezůstal bez zranění, která nedokázal zcela vyléčit ani silou magie.

„Kdo jsi?“ pronesl jeden z bojovníků, když ani po dalším útoku nedokázal Hereonovi vyrazit meč z ruky.
Alanesin šampion neodpověděl.

Bojoval úporně dál, přesto cítil, že nedokáže zvrátit vítězství na svou stranu. Docházely mu síly a bolest z obdržených zranění byla stále silnější. Ani další podařený útok mu nebyl útechou, neboť své protivníky porazit nedokázal. Rozhodně ne zde, v tomto podivném místě, které hojí každé jejich zranění, jež jim uštědřil. Pouze oddaloval čas své prohry. Zůstala mu jen jediná naděje na záchranu, které se nemínil v žádném případě vzdát.

Po dalším útoku donutil jednoho z válečníků stáhnout se stranou. Krátce se rozhlédl a uvolněným prostorem se rozlétl směrem, kterým k zemi dopadlo několik kapek Daleiny krve. Natáhl paže před sebe a namířil oba hroty k sotva patrným stopám krve.

„Daleo!“ křikl jméno šampionky s nadějí, že věděla, o čem mluví.

Zpevnil tělo a zavřel oči.

Očekával náraz do tvrdého plátu a odrazení zpět do vnitřku koule. To se však nestalo. Rozžhavené hroty jeho mečů prorazily masivní kov a on narazil až do jednoho z prstencových ochozů vnitřku pevnosti.

Lehce oťesen sledoval oblé křivky obrovské koule a především pak místo, kterým se dostal ven.

„Díky, Daleo,“ hlesl, když se snažil vstát.

Chtěl tak učinit daleko rychleji, ale utržená zranění mu mnoho pohybu neumožňovala. Zatnul zuby a nakonec se rozlétl směrem k vrchnímu ochozu, kterým sem vstoupil.

Stoupal vzhůru a jen krátce se ohlédl, aby zjistil, zda jej někdo pronásleduje. Oslnila ho žhnoucí koule, která jim následně proletěla a zmizela až dopadem na chladný kámen.

Zasténal bolestí a začal na sebe sesílat ochranná a léčivá kouzla. Byli mu v patách. Byl by bláhový, kdyby si myslel, že jej nechají utéci.

Musel pryč. A to hned. Tady se jim postavit nemohl.

Vylétl z černé věže a pokračoval kolmo vzhůru k rudým nebesům. To jediné, na co myslel, byl svět nazývaný Chadon, jež se nacházel velmi daleko, ale stále ještě o poznání blíže než hranice území jeho Paní.

Opět se ohlédl, aby se zklamáním spatřil trojici bojovníků, máchajících bělostnými křídly ve snaze jej dosáhnout.

* * *

Ovinut všemi ochrannými kouzly, jež znal, směřoval k Chadonu.

Nemusel se ohlízet, aby věděl, že své pronásledovatele setřást nedokázal. Dokonce ani průlet v těsné blízkosti žhavé hvězdy je nedokázal zpomalit. A on bez přestání cítil sílu jejich kouzel, narážejících do ochranného světelného štítu. A přesto ani to nestačilo, stejně jako marné zatinání zubů, k potlačení nebo zmírnění bolesti, kterou mu způsobovaly.

„Chadon,“ hlesl už pokolikáté, ale teprve nyní spatřil onen malý pustý svět nepatřící nikomu, o němž mu vyprávěla jeho Paní.

Z posledních sil se pokusil zvýšit rychlost letu, aby se alespoň o něco vzdálil svým pronásledovatelům a měl čas nalézt jezírko, které mu mohlo vrátit sílu a zdraví a poskytnout mu tak potřebné útočiště.

Vlétl do atmosféry malého světa jako žhnoucí kus meteoritu, obklopen neviditelným obalem chránícím jej před spalujícím žářem.

Poraněné tělo ochránil, ale opět se odhalil pohledům svých pronásledovatelů.

Klesal prudce níž a záře ustupovala, až se vstupem do hustých mračen zcela zmizela. Zahalen v husté mlze prudce změnil směr a rozlétl se k severu. Letěl těsně pod mračny, schován v oparu všudypřítomné vlhkosti, a sledoval pustý povrch s nespočtem malých jezer, jezírek a tůní. Obával se, že bude muset hledat dlouho, ale ta záře se přehlédnout nedala. Byla viditelná již na samém obzoru, jako by ji nevyvolávalo cosi ukryté na dně, ale samotná hladina nijak velkého jezera.

Už se neohlížel ani nezdržoval ničím jiným a jako padající šíp rozvlnil oslepující hladinu a dopadl na samé dno.

Ležel na dně, hleděl vzhůru k hladině a nechával chladnou vodu otírat početná zranění i spálenou kůži, aniž by více cítil bolest, jako tomu bylo doposud. Oddával se léčivému chladu a jeho pohled hypnotizoval hladinu. Připadalo mu jako věčnost, než zcela zmizely i ty poslední vlnky, narážející do skalnatých břehů.

Nepochyboval o tom, že ho nepřestali hledat. Jistě nyní prohledávají povrch a nebude dlouho trvat a začnou prohledávat jedno jezero za druhým.

Přestože byl stále ohrožen, cítil podivný klid spojený s tímto prostředím. Obklopen neobyčejnou mocí této vody, zjišťoval, že jej přepadá únava. Z rozjímání jej vytrhl až stín, který se jen krátce mihnul kdesi nad jezerem. Nalezli ho, pomyslel si a sevřel meče o to silněji v očekávání, že se každým okamžikem hladina rozčeří a oni na něj zaútočí.

S napětím sledoval obraz temnoty nad sebou, ale žádný útok nepřišel. Dokonce ani nic, co by nasvědčovalo tomu, že jsou zde a čekají.

Byl to jen výplod unavené mysli, nebo je opravdu spatřil a oni si jej nevšimli? Přemýšlel nad každou maličkostí a přitom stále svíral jílce mečů, připraven povstat na obranu.

Nikdo však nepřišel.

Vyčerpán nepřetržitým soustředěním a mnoha četnými zraněními, nakonec podlehl únavě a jeho hlava klesla na kamenité dno. Mysl ještě chtěla zůstat při vědomí, přesto už neměla tolik sil a on nakonec usnul.

* * *

Hereon přišel k vědomí.

S pohledem upřeným k neměnné hladině přemýšlel, jak dlouho vlastně spal. Muselo to být déle, neboť již necítil žádnou bolest svého těla. Neměl žádných zranění, dokonce ani ta hluboká od zbraní svých pronásledovatelů. Byl zdrav a plný sil. Postavil se a vzhlédl k hladině.

Všude byl klid, a přesto nevěřil, že odešli. Jeden z jeho smyslů mu napovídal, že tu stále jsou a čekají. Jen tak snadno by to nevzdali. Na jejich místě by se zachoval stejně. Nepochybně měli důvod, proč drželi Daleu a snažili se vyrvat duši z umírajícího těla. Sice přesně nechápal, proč to dělali, ale nepochyboval, že nyní, když ji ztratili, potřebovali alespoň jeho. Navíc byl přesvědčen, že pokud tu jsou oni, jistě se zde brzy ukážou i další.

Sice netušil, jak to, že ho doposud nenašli, ale to mu jistě sdělí jeho Paní.

Toto místo bylo opravdu zvláštní. Hleděl na dno poseté nespočtem oblázků vyzařujících bělostné paprsky světla a přemýšlel nad jeho skutečnou mocí. Opět pohlédl ke klidné hladině a o něco pevněji sevřel oba meče.

Pomalu vystoupal nad hladinu a obezřetně se rozhlížel se kolem.

Neodešli. Byli zde a nyní k němu vzhlíželi.

Chladivé kapky mu stékaly po tváři a klesaly po těle stále níž, až dopadaly zpět na hladinu. Jako krůpěje života vnímal jejich blahodárnost a přitom myslel na nadcházející boj. Už nebude utíkat. Tady nevládne podivná moc tajemné koule a prazvláštního hlavonožce. Tady zůstane proříznuté hrdlo proříznutým hrdlem a utátá hlava se již nevrátí zpět na krk. Zde bude záležet pouze na tom, kdo bude lepší, kdo lépe ovládá umění boje.

Vyvolal kolem sebe několik ochranných kouzel a ukázal na své protivníky hrotem jednoho z mečů, jehož ostří zářilo oslnivě bílým světlem.

„Hledáte mě?!“ křikl k třem bojovníkům, přilétajícím k okraji jezírka.

„Ano, tebe,“ odvětil jeden z nich, když z jeho ruky vylétl k Hereonovi modrý paprsek.

Hereon očekával, že se od něj odrazí díky jeho magické obraně. V momentě, kdy se jej skoro dotknul, se však před ním rozzářilo bělostné světlo vycházející z krůpějí držících se na jeho zbroji. Modrý paprsek, jenž jej měl částečně znehybnit, se neodrazil, ale byl pohlcen bělostnou září, která Hereona obklopovala.

Chvilu sledoval, jak namodralá záře mizí, než pohlédl k tomu, jenž ji proti němu vyslal.

„Vypadá to, že zde ti tvá kouzla nepomohou,“ pronesl, provokativně protočil sevřená zápěstí a zakroužil oběma meči.

„A komu to vadí?“ pousmál se válečník a ukázal na Hereona hrotem svého meče. „Stejně se nakonec staneš naším otrokem. Odsud nám už neutečeš.“

„Kdo říká, že chci utíkat?“ odvětil Hereon a zaútočil na toho, jenž k němu seslal modrý paprsek.

S každým dopadem mečů cítil sílu, kterou mu dodávaly krůpěje chladné vody. Prorazil jeden z dalších krytů okřídleného bojovníka a následnou ranou mu odsekl pravé křídlo u kořene zad. Bojovník se v jediném okamžiku zřítíl k zemi a Hereon jen odlétl stranou, aby se vyhnul útoku jeho druhů.

Vznášel se nad zemí, připraven ve střehu a sledoval, jak se zraněný bojovník pomalu sbírá ze země. Křičel a sténal nad useknutým křídlem a levou rukou si držel masivně krvácející ránu.

„Zabijte ho!“ křikl zlostně.

Hereon však v jeho hlasu vycítil bezmoc. Překvapen tím, že se jeho sok nedokáže vznést do vzduchu bez svých křídel, namířil hrot meče proti ostatním.

„Slyšeli jste ho! Čekám!“

Vyhovovala mu role obránce, kdy mohl vyčkávat na jejich první reakci. A především již nebyli tři, ale dva. To on bude moci zareagovat na jejich chybu a zahájit protiútok v té nejpříhodnější chvíli.

A jak zraněný válečník řekl, tak se i stalo.

Oba zbylí bojovníci zaútočili s daleko větší zuřivostí.

Možná jej dříve trestuhodně podcenili, neboť pro to, co se stalo jejich druhovi, neměli vysvětlení. Nyní však tuto chybu opakovat nehodlali, a pokud se jim podaří srazit jej k zemi, bude proti němu moci pozvednout meč i ten třetí, který zatím s bolestnou grimasou léčil své zranění a přihlížel jejich prudkým útokům.

Hereon už dávno přestal vnímat břinkot mečů i různorodost kouzel, která k němu s neúnavnou výdrží sesílal zmrzačený bojovník. To jedině čemu věnoval pozornost, byl sten vycházející z úst jeho soků při každém přesném zásahu. Zde je nechránila zvláštní moc vnitřku podivné koule a nečinila je nesmrtelnými. Zde byli zranitelní stejně jako on, o čemž vypovídala modrá krev proudící z četných sečných i bodných ran. Naopak jeho chránila moc bílého světla, odrážející veškeré jejich útoky a hojící část jeho zranění.

Hereon se opět stáhnul do obrany, aby v příhodný okamžik přešel do protiútoku a čtyřmi přesnými seky donutil svého soka odkrýt větší část těla, kam dopadla další rána.

Ihned poté se vznesl o něco výš, aby unikl útokům třetího bojovníka a pouze sledoval, jak i druhý okřídlený tvor klesá k zemi. Nechybělo mu křídlo a jeho tělo se nezμίřalo v bolestných křečích. Sotva bezvládně dopadlo na skalnatý povrch, zmizelo.

„Zbýl jsi sám,“ pronesl k poslednímu z protivníků, vznášejícímu se v dostatečné vzdálenosti od něj, „ale nedoufej, že ti dovolím utéci,“ dodal a zaútočil na něj.

Několik rychlých výpadů a bodná rána, která s dokonalou přesností prorazila protivníkovu hrud', ukončila krátký souboj. Vláčné tělo ani nestihlo dopadnout na dno jednoho z jezírek a zmizelo beze stopy.

„Proč jste unesli Daleu?“ zeptal se Hereon jednokřídleho zmrzačeného tvora.

„To se nikdy nedovíš,“ odvětil bojovník a vytáhl krátkou černou dýku, již si v následném okamžiku vrazil do hrudi.

Hereon mohl jen přihlížet, jak klesá k zemi s nepřítomným pohledem směřujícím kamsi k obloze, než i on zcela zmizel.

Už nebylo nic, co by jej na tomto pustém světě drželo. Přesto na něj nikdy nezapomene.

Ještě naposledy se zanořil do jezírka a pocítil jeho moc. Únava a drobná zranění z předchozího boje během okamžiku pominuly.

Vznesl se vzhůru a rozletěl se k oblakům. Již mu nic nebránilo v návratu do Síní jeho Paní.